



Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.I.30.023/2023/5. szám

A felperes:

felperes1 (cím1.)

A felperes képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Név ügyvéd, cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3.)

Az alperes képviselője:

Ügyvédi Iroda1 (ügyintéző: Név1 ügyvéd, cím4)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

alperes 21. sorszám alatt

A per tárgya:

munkabér és kártérítés

Az elsőfokú bíróság:

Pécsi Törvényszék mint munkaügyi bíróság

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

2.M.70.116/2021/20/I. szám

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja, egyúttal a felperest az állásidőre megillető alapbér kezdő időpontját 2020. március 18. napjára javítja ki.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 87.300 (nyolcvanhétezer-háromszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az állam javára a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára 220.000 (kettőszázhúszezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Az esedékesség napja a jelen határozat keltét követő hatvanadik nap. Az illeték megfizetése során a közlemény rovatban a Pécsi Ítéltábla megnevezését, a határozat ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adószámát fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2020. március 9. napjától állt határozatlan időtartamú munkaviszonyban az alperesnél adminisztrátorként, napi hat óra munkaidőben, havi 157.950 forint személyi alapbérért. Az alperes cég belföldi és külföldi személyszállítással és turisztikai jellegű tevékenységgel foglalkozott. 2020. március 11-től a COVID19 járvány következményeinek elhárítása érdekében a Kormány Magyarország egész területére veszélyhelyzetet hirdetett, kijárási korlátozást vezetett be, és ugyanabban a hónapban lezárta az országhatárt.
- [2] A munkáltató nevében 2020. március 18-án Név2 szakmai irányító egy kötetlen bográcsozás keretében mind a tizenhat munkavállalót tájékoztatta arról szóban, hogy a cég működése a járvány miatt leállt, a közeli jövőben nem tud munkát biztosítani számukra. A tájékoztatás során elhangzott, hogy aki az állam által folyósított álláskeresői járadékra jogosult, és kéri, annak megszüntetik a munkaviszonyát, aki arra nem jogosult, fizetés nélküli szabadságra küldik, de őket anyagilag támogatni fogja a munkáltató. A felperes álláskeresői járadékra nem volt jogosult, de fizetés nélküli szabadság igénybevételét sem kérte sem szóban, sem írásban, erre vonatkozó megállapodás a felek között nem jött létre. Az alperes a 2020. március 18-tól 2020. augusztus 31-ig terjedő időtartamra nem fizetett a felperesnek alapbért.
- [3] A felperes 2020. május 27-én Viber üzenet formájában érdeklődött Név2től, hogy számíthat-e az ígért pénzre, de választ nem kapott. Ezután a felperes 2020. augusztus 3-án e-mailben kereste meg Név2t, és kérte, hogy a munkaviszonya szüneteltetéséről, a szüneteltetés megszüntetéséről és a munkaviszony további folytatásáról szóló okiratokat küldje meg részére, hiszen a veszélyhelyzet megszűnt. Megemlítette, hogy amennyiben a munkáltató nem kívánja tovább foglalkoztatni őt, akkor közös megegyezéssel megszüntethetik a munkaviszonyát. Ugyanaznap Név2 válaszlevelében közölte, hogy a fizetés nélküli szabadságról a márciusi megbeszélésen teljes körű tájékoztatást adott, munkát továbbra sem tud biztosítani a számára a cég, és ha az adott helyzet nem felel meg a felperesnek, akkor kérésére megszünteti a munkaviszonyát. 2020. augusztus 6-án a felperes válasz e-mailjében azt írta Név2nek, hogy a fizetés nélküli szabadság időtartamáról nem állapodtak meg, munkavégzésre jelentkezik. Amennyiben a munkaviszonyát a munkáltató fenntartani nem kívánja, úgy a közös megegyezéssel való megszüntetést javasolja azzal, hogy kettő havi alapbér megfizetésére tart igényt. Név2 2020. augusztus 31-én e-mailben tájékoztatta a felperest arról, hogy a szeptember 1-től hatályos újabb utazási korlátozások miatt nem tud munkát biztosítani a részére, a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos iratokat postán küldi meg, a két havi bérigényét pedig elutasította. A felperes a munkaviszonyának megszűnésével kapcsolatos igazolásokat postai úton megkapta, az igazolólapon az került feltüntetésre, hogy 2020. augusztus 31-én közös megegyezéssel szűnt meg a munkaviszonya.
- [4] A felperes módosított keresetében a munkaviszonya munkáltató által történt jogellenes megszüntetése miatt kártérítésként 1.895.400 forint elmaradt jövedelem, valamint a 2020. március 18. és 2020. augusztus 31. közötti időszakra vonatkozóan 854.095 forint állásidőre járó alapbér, továbbá a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.
- [5] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult azzal az indokkal, hogy mind a fizetés nélküli szabadságra, mind a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére létrejött a megállapodás közöttük.
- [6] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta, és azzal egyezően kötelezte az alperest a felperes javára 12 havi távolléti díjnak megfelelő kártérítés mint elmaradt jövedelem,

valamint a 2020. március 8-tól (helyesen március 18-tól) 2020. augusztus 31-ig terjedő időszakra vonatkozó állásidőre járó alapbér, továbbá a perköltség megfizetésére. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) bekezdés a) pontjában írt közös megegyezés a munkaviszony megszüntetésére nem jött létre a felek között, erre tekintettel a munkáltató részéről a munkaviszony ilyen tartalmú megszüntetése jogellenes volt. A felperes ugyanis nem azonos feltételek mellett kívánta a munkaviszony megszűnését, mint az alperes, hiszen két havi alapbér kifizetésétől tette azt függővé, így nem volt akarategység a felek között. A munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kötelezte az alperest 12 havi távolléti díjnak megfelelő kártérítés megfizetésére.

- [7] A fizetés nélküli szabadsággal összefüggésben rámutatott arra, hogy az Mt. 128-132. §-ai szerinti feltételek nem álltak fenn, és a munkáltató nem tudta azt bizonyítani, hogy akár írásban, akár szóban megállapodtak volna a fizetés nélküli szabadság igénybevételéről. A meghallgatott tanúk nem tudtak arra nyilatkozni, hogy a felperes és Név2 konkrétan miben egyeztek meg a felperes munkaviszonyát illetően. Mivel az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontja értelmében a munkáltató köteles a munkavállalót foglalkoztatni és munkabért fizetni, az Mt. 146. § (1) bekezdése szerint pedig az állásidőre alapbér illeti meg a munkavállalót, kötelezte az alperest 2020. március 18-tól augusztus 31-ig terjedően 854.095 forint megfizetésére is.
- [8] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és a kereset elutasítása érdekében. Felülbírálati jogkörként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a)-e) pontjait jelölte meg, ténylegesen azonban a bizonyítás eredményét tartotta okszerűtlennek, ezért a tényállást kérte módosítani olyan módon, hogy a fizetés nélküli szabadságra és a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás létrejött a felek között, és az eltérő jogi következtetésből adódóan a felperes nem tarthat igényt az állásidőre alapbér és kártérítés megfizetésére. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 279. §-ában írt mérlegelési szabályt, továbbá a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésébe foglalt indokolási kötelezettségét, mert nem fejtette ki, hogy Név2 tanú nyilatkozatát miért nem vette figyelembe, és miért értékelte a felperes javára a tanúvallomásokat. Felhívta a figyelmet arra, hogy a felperes saját nyilatkozatában kérte írásban a kompenzáció kifizetését, amely arra utalt, hogy maga is fizetés nélküli szabadságnak tekintette a távollétét. A Kúria pedig az Mfv.10.400/2016/1. számú határozatában rámutatott arra, hogy a fizetés nélküli szabadságról a felek szóban is megállapodhatnak.
- [9] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú határozat helybenhagyására és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalására irányult, lényegében helyes indokai alapján. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy nem volt megállapodás közte és az alperes között sem a fizetés nélküli szabadság kiadására, sem pedig a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére. Együttműködési kötelezettségének tett eleget, amikor írásban érdeklődött a munkaviszony folytatásáról, és jelezte a munkába állási szándékát.
- [10] A fellebbezés nem alapos.
- [11] A másodfokú bíróság az alperes Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontjának megfelelő határozott fellebbezési kérelmében megjelölt, tartalma alapján a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontjai szerint minősülő felülbírálati jogkörének gyakorlása során - a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése által szabott korlátok között - arra a következtetésre jutott, hogy helyesen mérlegelt az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy nem jött létre a felek között megállapodás sem a fizetés nélküli szabadság, sem a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése tárgyában.
- [12] Az nem volt vitás a perben, hogy 2020. március 18-tól 2020. augusztus 31-ig a felperes nem végzett munkát az alperes számára. Az alperes ennek okát abban jelölte meg, hogy a 2020.

március 18-án történt rendkívüli megbeszélésen a felperes és a felette, Név2 abban állapodtak meg, hogy a felperes fizetés nélküli szabadságot vesz igénybe. Az Mt. 128-132. §-ai szerinti fizetés nélküli szabadságot az Mt. 133. § (1) bekezdése alapján a munkavállaló kezdeményezi (veszi igénybe), de a bírói gyakorlat lehetőséget ad a felek megállapodására ebben a kérdésben, ahogy arra az alperes is helyesen utalt, és a szóbeli megállapodás sem kizárt e körben. A jelen perben azonban a meghallgatott tanúk közül tanú1, tanú2, tanú3 és tanú4, akik a felperessel egyezően munkavállalók voltak, nem tudtak arra válaszolni, hogy a felperes és a munkáltatót képviselő Név2 miben állapodtak meg a felperes jogviszonya kérdésében; a munkatársak mindegyike csak a saját munkaviszonyára vonatkozóan tudott nyilatkozni.

- [13] A felperes maga azt állította a perben, hogy nem nyilatkozott, azaz sem fizetés nélküli szabadság kiadását, sem munkaviszonya megszüntetését nem kérte. Név2 valóban azt vallotta, hogy a felperes kérte, hogy „fizetés nélküli szabadságon legyen”, de Név2 tanú a felperes felette volt, a megbeszélés során a munkáltatót képviselte, a munkáltató nevében járt el, így az ő előadása a munkáltató nyilatkozatának tudható be. Ilyen tartalommal értékelte az általa elmondottakat az elsőfokú bíróság is az ítélet [20] bekezdéséből kiolvashatóan. Azaz két ellentétes szóbeli nyilatkozat áll rendelkezésre.
- [14] Okirati bizonyítékként fellelhető az iratok között a felperes és Név2 levelezése, amelyre mindkét fél hivatkozott, de amely egyik állítást sem erősíti egyértelműen. A 2020. május 27-i Viber üzenetben a felperes az anyagi kompenzáció iránt érdeklődött, amelyre választ nem kapott. A 2020. augusztus 3-i e-mailben a felperes azt írta, hogy a munkaviszonyának szüneteltetéséről írásban nem állapodtak meg, ezért kéri a szüneteltetésre és a szüneteltetés megszüntetésére, valamint a munkaviszony folytatására vonatkozó iratok kiadását. A válaszelevélben augusztus 3-án Név2 azt részletezte, hogy valóban írásban nem állapodtak meg a fizetés nélküli szabadságról, ez a helyzet a veszélyhelyzetre tekintettel alakult ki. 2020. augusztus 6-án a felperes írásban megerősítette azt az álláspontját, hogy a munkajogi szabályok alapján a munkáltató és közte fizetés nélküli szabadságra vonatkozó kétoldalú megállapodás nem jött létre, ezért munkavégzésre jelentkezik. A 2020. augusztus 31-i levelében Név2 azt válaszolta, hogy elpostázza a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos okiratokat.
- [15] Mindezen nyilatkozatokat és okiratokat egybevetve és a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint mérlegelve a másodfokú bíróságban sem alakult ki az a meggyőződés, hogy létrejött volna a peres felek között a fizetés nélküli szabadság kiadására vonatkozó megállapodás a 2020. március 18. és augusztus 31. közötti időszakra. A felperes ugyan nem végzett munkát, de jogviszonyát nem is tisztázták egyértelműen. Itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy a munkáltatót terhelte a szabadság- és a munkaidő-nyilvántartás vezetési kötelezettség az Mt. 134. §-a értelmében, így a fizetés nélküli szabadságot is adminisztrálnia kellett volna jól követhető módon, amelyet kétségkívül elmulasztott.
- [16] A megállapodás megkötésének a bizonyítása az alperes érdekében állt [Pp. 265. § (1) bekezdés], de az állított szóbeli megállapodást bizonyítani nem tudta, a bizonyítatlanság pedig az ő terhére esik. Ebből következően az alperes az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontja alapján munkabért köteles fizetni a felperes részére. Az nem volt vitás a perben, hogy ebben az időszakban a munkáltató csökkentett üzemmódban dolgozott, a felperest nem osztotta be munkára, ezért az Mt. 2020. augusztus 31-én hatályos 146. § (1) bekezdése értelmében az állásidőre alapbér illetve meg havi 157.900 forint alapul vételével. A levelezésben felmerült kompenzáció nem volt tárgya ennek a pernek, azt a másodfokú bíróság ezért nem is vizsgálta.
- [17] Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor 854.095 forint megfizetésére kötelezte az alperest a felperes javára. Csupán annyiban javította ki a másodfokú bíróság az elsőfokú

bíróság rendelkezését a Pp. 353. §-ra tekintettel, hogy nem 2020. március 8-tól, hanem 2020. március 18-tól számít az állásidő időszaka, amely dátum nyilvánvaló elírás volt.

- [18] Ami a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését illeti, kétségtelen, hogy a felek között folyt levelezés, tárgyalás a munkaviszony mikénti rendezése tárgyában, azonban minden részletre kiterjedő megállapodás a munkáltató és a munkavállaló között szintén nem jött létre. Ugyan a munkáltató és a munkavállaló közös megegyezéssel bármikor megszüntetheti a munkaviszonyt, de a munkaviszony ilyen módon történő megszüntetéséhez mindkét fél feltétel nélküli akaratelhatározása szükséges. Ebben kifejezésre kell juttatni a munkaviszony megszüntetésére irányuló közös szándékot és annak időpontját (BH1993.469.I.). A jelen esetben a felperes által csatolt levelezésből kitűnik, hogy a felperes feltétele a munkaviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetéséhez az volt, hogy két havi alaptörzst fizessen ki részére a munkáltató, azonban ezt a munkáltatót képviselő felettes, Név2 megtagadta.
- [19] A munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésében sem állapodtak meg tehát a felek, így jogellenesen járt el az alperes, amikor a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése indokkal kiadta a felperes részére a munkaviszonyának megszűnéséről szóló igazolást 2020. augusztus 31-i hatállyal.
- [20] Ebből következően munkaviszonya jogellenes megszüntetése miatt az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése szerint a 12 havi távolléti díjának összegében maximalizált mértékű (1.895.400 forint) kár megtérítésére jogosult a felperes, amelynek megfizetésére helytállóan kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest.
- [21] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes határozatát helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a kezdő időpont kijavításával.
- [22] Az alperes sikertelenül fellebbezett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles megfizetni a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amelyet a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozott meg.
- [23] A per tárgyi költségfeljegyzési jogos volta folytán a másodfokú eljárásban le nem rótt illetéket szintén a pereszes alperes köteles megfizetni a Pp. 102. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú bíróság tájékoztatta az alperest az illetékfizetés esedékességének időpontjáról, valamint a fizetés során a közlemény rovatban feltüntetendő adatokról, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.2.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésére.
- [24] A másodfokú bíróság az ítéletét tárgyaláson kívül hozta meg a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint.

Pécs, 2023. november 20.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró

